

ΟΛΟΓΥΡΑ ΣΤΗ ΛΙΜΝΗ

Ἀναμνήσεις πρὸς φίλον

Ὅταν ἐπανῆλθες μετὰ ἑπτὰ ἔτη εἰς τὴν ὠραίαν τοποθεσίαν, τὴν προσριλῆ εἰς τὰς ἀναμνήσεις σου, δὲν ἦτο Φεβρουάριος ὁ μὴν καὶ δὲν ὑπῆρχαν πλέον ἴτσια νὰ μυρώνωσι τὴν ἀτμοσφαῖραν

ἀγαθοῦ Παρρήση, ὁ περιβάλλον ποτὲ μὲ χλοερὸν πλαίσιον τὴν γαληνιώσαν λίμνην, τὴν ἀντανακλώσαν εἰς τὰ νερά της τὸ αἶθριον κυανοῦν, οὔτε κἄν ἡ καλύβα τοῦ Λούκα τοῦ Θα-

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΗΣ ΔΑΝΙΑΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΣ

ἐπὶ τῇ πεντηκονταετηρίδι τῶν γάμων του

μὲ τὰς μεθυστικὰς εὐωδίας των. Ἄλλὰ δὲν ἦτο πλέον καὶ ἡ Πολύμνια ἐκεῖ, ἄλλο ἐμφυγον Ἴον, ἡ μεθύσκουσα ποτὲ τὴν παιδικὴν φαντασίαν σου μὲ μόνον τῆς λευκῆς λινομετάξου ἐσθητός της τὸν θροῦν. Δὲν ἐπώζετο πλέον οὔτε ὁ σικυῶν τοῦ

νασοῦλα, ἡ βρεγομένη ἀπὸ τὸ κῦμα παρὰ τὸ στόμιον τῆς λίμνης, ὅπου οὐδεὶς ἄλιεὺς ἐτόλμα ἐντὸς βολῆς νὰ πλησιάσῃ, διότι καὶ κοιμωμένον τοῦ Λούκα, ἡ καραβίνα ἠγγρύπνει παρὰ τὸ πλευρόν του, καὶ ἤκουες τότε ἕξαφρα, ἐν τῷ μέσῳ τῆς